

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 257.904 van 16 november 2023

in de zaak A. 231.713/VII-40.917

In zake : de LV DE VALCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Gregory Verhelst
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Bouwmeestersstraat 11
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Deborah Smets
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 september 2020, strekt tot de
nietigverklaring van:

“- de beslissing van de Gouverneur van Vlaams-Brabant van 18 oktober 2019 met betrekking tot de schadevergoeding tot herstel van zekere schade [...] uit hoofde van het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 2018 houdende erkenning van de droogte tussen 2 juni 2018 en 6 augustus 2018 als landbouwramp [...];
- het besluit van het diensthoofd van de afdeling Inkomenssteun - Berekeningen van het departement Landbouw & Visserij van het Vlaamse Gewest van 6 mei 2020 houdende verwerping van het bezwaarschrift [...];
- het besluit van de secretaris-generaal van het departement Landbouw & Visserij van het Vlaamse Gewest van 9 juli 2020 houdende verwerping van het verzoek tot heroverweging [...].”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft op 31 mei 2023 een verslag opgesteld overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 oktober 2023.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan Opsommer, die *loco* advocaat Gregory Verhelst verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Elliott Missault, die *loco* advocaten Steve Ronse en Deborah Smets verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat betreft de kosten.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 26 oktober 2018 neemt de Vlaamse regering een besluit waarbij de droogte tussen 2 juni 2018 en 6 augustus 2018 wordt erkend als

landbouwramp en waarbij de geografische uitgestrektheid en de getroffen teelten van die ramp worden afgebakend.

3.2. De verzoekende partij meent dat zij als landbouwonderneming in aanmerking komt voor een tegemoetkoming op grond van het voormelde besluit van de Vlaamse regering.

Op 16 november 2018 dient zij met het standaardformulier ‘Tegemoetkomingsaanvraag voor schade geleden door de droogte 2018’ een aanvraag in tot het verkrijgen van een tegemoetkoming.

3.3. Op 18 oktober 2019 wiligt de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant de aanvraag gedeeltelijk in.

3.4. Tegen deze beslissing stelt de verzoekende partij bezwaar in bij het departement Landbouw & Visserij. Dit bezwaarschrift wordt op 6 mei 2020 verworpen.

3.5. Op 8 juni 2020 dient de verzoekende partij vervolgens een tweede bezwaar in bij het departement Landbouw & Visserij.

3.6. Met een besluit van 6 juli 2020 wijst het departement Landbouw & Visserij dit bezwaar af en neemt zij een ‘definitieve beslissing’ over de vraag tot toekenning van steun van het landbouwrampenfonds voor de droogte in het jaar 2018.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Ambtshalve exceptie

4. De bestreden beslissing van 6 juli 2020 houdt een definitieve beoordeling in van de vraag tot schadeloosstelling die de verzoekende partij tot de

Vlaamse overheid heeft gericht in het kader van het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 2018 ‘houdende erkenning van de droogte tussen 2 juni 2018 en 6 augustus 2018 als landbouwramp en de afbakening van de geografische uitgestrektheid en de getroffen teelten van die ramp’.

In de aanhef van het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 2018 wordt verwezen naar artikel 2, § 1, eerste lid, 2°, en § 2, van de wet van 12 juli 1976 ‘betreffende het herstel van zekere schade veroorzaakt aan private goederen door natuurrampen’. De verzoekende partij betwist niet dat de rechtsgrond voor het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 2018 te vinden is in de aangehaalde wet van 12 juli 1976. Evenmin laat zij gelden dat voor het uitvaardigen van het besluit van de Vlaamse regering van 26 oktober 2018 beroep gedaan moet worden op andere rechtsgrondbiedende bepalingen.

5. Blijkens de in de beslissing van 6 juli 2020 gebruikte bewoordingen bestaat het voorwerp ervan uit een “definitieve beslissing” van het departement Landbouw & Visserij over “de tegemoetkoming van het landbouwrampenfonds 2018”.

Artikel 21 van de wet van 12 juli 1976 bepaalt dat de belanghebbende een voorziening inzake de definitieve schadeloosstelling kan instellen bij het hof van beroep van het ambtsgebied waarin zich de provincie bevindt waarvan de gouverneur in eerste aanleg heeft uitspraak gedaan.

Hieruit volgt dat de wetgever de rechtsmacht inzake geschillen over beslissingen over de definitieve schadeloosstelling door het landbouwrampenfonds, ongeacht of de definitieve beslissing op administratief niveau genomen werd door de provinciegouverneur dan wel door een departement van de Vlaamse overheid, uitdrukkelijk heeft toevertrouwd aan de hoven van beroep. Deze vaststelling sluit de rechtsmacht van de Raad van State uit, zonder dat nog moet worden onderzocht of het werkelijke en rechtstreeks voorwerp van het annulatieberoep dat de verzoekende partij heeft ingesteld, geheel of gedeeltelijk

betrekking heeft op een geschil over een subjectief recht.

Dezelfde conclusie geldt voor de overige bestreden beslissingen, zonder te moeten onderzoeken of deze beslissingen op ontvankelijke wijze bij de Raad van State kunnen worden bestreden.

6. De Raad van State is zonder rechtsmacht om over het voorliggende geschil uitspraak te doen.

V. Kosten

7. Aangezien in de “definitieve” beslissing van het departement Landbouw & Visserij van 6 juli 2020 de Raad van State als het bevoegde rechtscollege werd aangewezen, past het om de kosten ten laste van de verwerende partij te leggen.

8. Een rechtsplegingsvergoeding is, gelet op artikel 30/1, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een tegemoetkoming in de kosten van de advocaat van de “in het gelijk gestelde partij”.

De verzoekende partij noch de verwerende partij zijn als een dergelijke “in het gelijk gestelde partij” te beschouwen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zestien november tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron